

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 7.

Ljubljana, dné 1. julija 1900.

VIII. tečaj.

Zveneli cvetki...

(Črtica. Spisal F. S. Pavletov.)

I.

„Kako dolgo pa še ne smem k Cenki, mamica?“ Tako dolgo je že nisem videl,“ je vpraševal devetletni Mihov Nacek mater, ki je na nizkem pragu male hišice sedela in lupila krompir za večerjo.

„Še danes ne, jutri in pojutranjem ne... Če bi šel sedaj k nji, potem bi pa moral umreti.“

„Še tako dolgo! — Mamica!“

„Kaj?“

„Kaj ne, saj Cenka ne bo umrla?“

„Bog ve. Bog ve, sinko moj!“

Težko je vzdihnila Mihovka pri teh besedah.

Rada ju je imela svoja otroka: Nacka in Cenko. Težko bi se ločila od katerega izmed njiju. Res prav dobro se Mihovim ni godilo. Hišico in njivo z vrčičem so imeli za domačo potrebo. Mihov oče je delal pri